

sagt, kun enkeltviis, og det er umuligt at betale Skat af sine Udgifter; der gives ingen anden Maade at betale Skat paa end af sine Indtægter, og alle Beskatningsystemer gaae kun ud paa at finde Indtægten. Der forudsættes enten, at Besiddelsen af en Eiendom giver en saadan Indtægt, at den kan give en saadan Skat, eller man søger Indtægten gennem Forbruget af de forskjellige Gjenstande, være sig indenlandske, altsaa gennem Consumtions — eller Maltstatten, eller udenlandske, altsaa gennem Toldbesatningen, men overalt kommer man tilbage til Indtægten, og det er sikkert, at den Indtægt, der saaledes rammes, ingenlunde falder sammen med Skatteevnen; jeg skal i saa Henseende kun med to Ord gjentage, hvad der under den tidligere Discussion er blevet sagt, at Den, der har stor Familie, forbruger Mere og betaler Mere end Den, der har en lille Familie, eller slet ingen, og at den forgjælsede Eiendomsbesidder, der maastee Intet eier uden det blanke Skjode, er med Hensyn til Afgift af faste Eiendomme i et ganske andet Forhold end Den, der sidder gjældsrit og eier hele Eiendommen. Altsaa det, at de directe personlige opgivne Indtægter ikke altid betegne den virkelige Skatteevne, det deler denne Skat med de almindelige Skatter, og her er jo desuden ogsaa en Bestemmelse, som tillader Pempelser i saa Henseende, Noget, som jeg forøvrigt strax skal bemærke, er et fuldkomment Brud paa det egentlige, skarpe og correcte Begreb af en Indkomsskat.

Der bliver tilbage det Spørgsmaal, om vi kunne undgaae denne Skat og skaffe Balance tilveie paa en anden Maade, nemlig ved Besparelser. Jeg troer ikke, der er en Eneste, det være sig den ærede Finansminister eller nogen Rigsdagsmand, der ikke ønsker at rædde Haanden til fornuftige Besparelser, men, hvor vanskeligt dette er, det vide vi jo Allesammen, og det veed fremfor Alle det ærede 7de kjøbenhavnske Medlem (David), som berørte dette, og som har en rig Erfaring i saa Henseende, thi de Besparelser, som han indførte, vare høist ube-

tydelige, uagtet jeg er vis paa, at han med den alvorligste Villie er gaaet det til det Spørgsmaal, hvilke Besparelser der kunde tilveiebringes. — Jeg taler naturligviis ikke om saadanne Besparelser som Inddragelsen af en Toldcontroleur i Altona og andre lignende, som ere en simpel mathematisk Følge af den stete Landsaftaaelse. Vi vide Allesammen, hvorom der er Spørgsmaal — alt Andet er kun en Draabe i Havet —; Spørgsmaalet dreier sig i Virkeligheden ikke om Andet eller Mindre end, om Danmark skal afvæbne, om Danmark een Gang for alle skal renoncere paa Muligheden af at forsvare sig eller deeltage i sit Forsvar, og den ærede sidste Taler har med rene og klare, ikke forblommede, Ord, udtalt dette Alternativ; men jeg troer ogsaa, det maa være aldeles indlysende, at dette bliver et Spørgsmaal, om Danmark skal renoncere paa at blive bestaaende som selvstændig Stat. Her passer ganske vist det, som min ærede Nabo (Krieger), der ikke i dette Dieblis er tilstede, sidst sagde, idet han citerede en svensk Vise — Landstingsmanden for Standerborg Amt (Jessen) har inspireret os Alle til at citere Viser —, og som i en anden Variant hedder: Lad Fiolen sørge, vi have kun saa Nar tilbage at leve i, og saa skulde Folket gjøre sig Livet suurt med nye Stattepaalæg! (N. Rasmussen; Maa jeg bede om Ordet). Jeg kunde derfor forstaae det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David), dersom han havde sagt, at nu var der indtraadt en saadan Ordning af alle de europæiske Forhold, at Netten nu ligesaa vel i Staternes Samfund, som det i en ikke ganske ringe Grad er lykkes indenfor den enkelte Stat, kan finde sin fulde Betyggelse, og, skulde der være nogen Retsbryder, saa var der jo Lov og Dom og Politi, kort sagt, at der nu var indtraadt en saadan Fredens Periode, hvori man ikke behøvede at søge sit Forsvar i Vaabenmagt, Skibe og Bajonetter, men hvor man kunde stole paa Netten og stole paa, at der var dem, der haandhævede Netten. Dette sagde den ærede Landstingsmand imidlertid ikke; han